

Krafft Ehricke og Lyndon LaRouche:

At løfte den menneskelige art ud af sin almindelige eksistens

Af Megan Beets

Det følgende er oversættelse af en artikel, der forekommer i EIR, 23. marts, 2017. Artiklen har ikke tidligere være udgivet på dansk.

20. marts, 2017 – Vi befinder os i dag midt i et afgørende øjeblik i historien, der vil være meget bestemmende for menneskehedens skæbne i det kommende århundrede, og hinsides dette. På trods af det kaos, der kunstigt skabes i USA imod Trump-administrationen, så er dette øjeblik et fantastisk optimistisk øjeblik. Det system, der har kontrolleret verden i århundreder, systemet med geopolitik, er kollapsede. Sammen med det er også de falske ideer og aksiomer kollapsede (med mindre, vi er så tåbelige at fastholde dem), der har styret, hvordan mennesker tænker – hvilke værdier, de har, hvad de mener, er sandt, eller virkningsfuldt, og hvilke politikker, de vil acceptere.

For eksempel: Det begreb, at penge er lig med rigdom. Der er flere penge i finanssystemet end nogensinde før i menneskehedens historie, og alligevel, se på, hvor meget levestandarden for den gennemsnitlige amerikaner er faldet, sammenlignet med for 50 år siden, eller for blot 10 år siden! Føj hertil den bratte stigning i dødsraten i USA pga. overdosis af narkotika og selvmord. Tag den idé, at den ene nations fremvækst er en trussel imod alle andre nationer – en central holdning i geopolitik. Denne løgn bliver nu totalt omstødt af Kinas »Ét Bælt, én Vej«-politik for win-win-samarbejde, der er baseret på alle nationers *fælles* mål og *fælles* fordel, og som allerede er begyndt at revolutionere Eurasien og Afrikas økonomier.

Det måske største, mest altomfattende aksiom, der har forurennet menneskers evne til at tænke klart i nu et halvt århundrede, er, at der er »grænser for vækst«, en øvre grænse for den menneskelige befolkningstilvækst – hvilket vil sige, at der sluttelig er et loft over menneskets evne til at gøre fremskridt. Der er mange manifestationer

Krafft Ehricke (højre) med kollega

af dette falskneri: troen på, at befolkningstilvækst er iboende ondt; at vi bør stræbe efter at reducere vores indvirkning på planeten; at menneskelig aktivitet udplyndrer Jordens resurser, og vores udvikling ødelægger miljøet; eller, at vi befinder os i en konkurrencetilstand med andre folkeslag om en fastlagt mængde resurser. Den fælles virkning af disse variationer over et tema er at gøre os *små*; vi tænker småt, vi handler småt og vi afviser den

form for metoder, der ændrer historien, som »umulige«. Folk er sig ofte ikke bevidst, hvordan deres tankegang er blevet påvirket af, at de har været en del af et samfund, der i halvtreds år har opereret på denne måde – men det er den, og for de fleste mennesker eksisterer den underbevidste tro på, at vi faktisk ikke kan gøre fremskridt i al evighed – at menneskeheden på et eller andet tidspunkt vil løbe ind i en grænse, vi ikke kan overskride.

En sådan grænse er sand for alle dyr; men den er ikke sand for mennesker. Ikke alene findes der ingen grænse for vores evne til at gøre fremskridt, men det er netop meningen, at vi skal gøre fremskridt; det er meningen, at vi skal udstrække og forøge vores befolkning og forbruge mere end vore forfædre. Dette forbrug sker ikke for sin egen skyld, men reflekterer snarere det menneskelige intellekts enestående evner. Tænk over, hvilke former for ting, vi i dag forbruger mere af end vore forgængere gjorde, eller, hvad der er mere interessant, hvilke former for ting, vi forbruger, som vore forfædre ikke kunne have forbrugt, fordi disse ting endnu ikke fandtes!

For at tage et eksempel: i USA forbruger vi mere vand pr. person i dag end folk gjorde for 200 år siden. Hvorfor? Fordi folk spilder meget, eller tager længere brusebad? Nej! Vandforbruget i husstandene udgør mindre end 10 % af det totale vandforbrug. Langt mere vand bruges i produktion af energi og i landbruget. Det opdyrkede landareal, og arealet af landbrugsjord, der bruger kunstig vanding, er mange gange større pr. person, end det var for flere århundreder siden, hvilket betyder større fødevarerproduktion, inklusive i områder, hvor det ikke kunne eksistere uden ved anvendelse af menneskets opfindelser. Den mængde vand, der bruges i produktionen af elektricitet, er uendelig større end i 1800!

Tag nu et mere interessant eksempel: hvor meget uran blev forbrugt pr. person i 1800? Næsten intet. Hvorfor? Fordi det stort set ikke fandt nogen anvendelse, før opdagelsen af kraften i atomets kerne i slutningen af det nittende århundrede. I dag skaber uran elektricitet til millioner af mennesker og industrier.

Vi skaber nye ting, som vore forfædre ikke kunne forbruge, som et biprodukt af nye opdagelser. På denne måde udvikler vi os som art, som intet dyr kan gøre det. Biosfæren som helhed udvikler sig til højere niveauer af kompleksitet og energi, men den gør det gennem en proces med udskiftning af arter – nogle uddør, mens andre nye vokser frem. Mennesker udvikler sig imidlertid ikke på en biologisk måde; vi udvikler os viljemæssigt og kreativt, genne en proces med opdagelser af nye, universelle principper.

Det er formålet med økonomisk politik: at forme aktiviteten i og mellem nationer for at optimere potentialet for nye opdagelser, og deres anvendelse for at udvikle menneskeheden. Det er, hvad rumprogrammet handler om.

Krafft Ehrlicke: Et skabende individ

Krafft Ehrlicke, den store, visionære rumforsker og en af hovedgrundlæggerne af rumprogrammet, var en person, der påtog sig den viljemæssige udvikling af menneskear-

ten som et personligt ansvar, og som meningen med hans identitet.

Han var en stærk modstander af »grænser for vækst«-ideologien og fremførte, at mennesket har en natur der ligger over dyrets.:

Vi er kosmiske skabninger af natur, gennem den energi, på hvilken vi opererer, og gennem det aldrig stillestående intellekt, der uophørligt omsætter information fra det uendelige lille til det uendelige og som, bygget på en infrastruktur af viden, forfølger dets moralske og sociale forhåbninger om en større og bedre verden, imod mange odds. Gennem intelligenser som os selv, bevæger universet sig, og vi i dette univers, ind selverkendelsens fokus; metalmalm forvandles til computere, der behandler information, til satellitter og rumsonder til det dybe rum; og atomer fusioneres ligesom i stjerner. Jeg kan ikke forestille mig en mere ildevarslende, apokalyptisk vision for fremtiden end en menneskehed, begavet med kosmiske evner, men dømt til isolation på en lille planet.¹

Ehrlicke blev født i Berlin en 24. marts 1917, og var i en meget tidlig alder fascineret af begrebet, menneskets rejse ud i rummet. I 1929 så han en film af Fritz Lang, *Frau im Mond (Kvinden i Månen)*, og han blev så fascineret, at han så filmen mange gange. »Det gjorde et enormt indtryk på mig. Jeg var tolv år gammel på det tidspunkt, og det chokkede mig til pludselig at blive mig dette bevidst: Du kan måske forlade denne planet og åbne op for en ny verden! Og eftersom mine interesser allerede dengang lå i historie og astronomi og menneskets evolution, så gav det mig ligesom, på en meget simpel måde, en enorm impuls til at interessere mig for rummet. Efter to år, hvor jeg læste bøger, og så videre, blev jeg fast overbevist om, at dette var et område inden for teknologi, som jeg ønskede at hellige mit liv til.«

Under Anden Verdenskrig blev han indkaldt til hæren, og i 1941 blev han sendt til østfronten som kommandør for en panserenhed. Ved et lykketræf blev general Walter Dornberger, der var i færd med at samle en gruppe af raketforskere i Peenemünde, Hærens Eksperimentalstation på det Baltiske Havs kyst (Østersøen), opmærksom på nogle patenter om raketteknologi, som Ehrlicke havde indsendt, og han blev udstationeret hertil. Her begyndte rumalderen.²

Krafft huskede levende den 3. oktober, 1942, den dag, den første raket med held blev sendt op i rummet:

Det var raketbyggeriets og rumflyvningens »vilde vesten«-dage. Man behøvede ikke stå milevidt fra stedet. Man kunne næsten stå lige ved siden af raketten, og jeg stod på taget af et af disse højhuse og så faktisk ned over affyringskomplekset, blot i få hundrede meters afstand. Så kom nedtællingen og antændelsen. Systemet løftede sig fra jorden med et brøl, det løftede direkte op, og vi skreg selvfølgelig alle sammen af fryd. Det var ikke eksploderet på affyringsrampen. Styresystemet syntes at

¹ Alle Krafft Ehrlicke citater er fra Marsha Freeman, *Krafft Ehrlicke's Extraterrestrial Imperative*, Apogee Books, 2008.

² Ehrlicke hørte senere, at hele hans panserenhed blev udsløttet efter hans afrejse.

Lyndon LaRouche taler ved Schiller Institutets mindekonference for Krafft Ehrlicke, i Reston, Virginia, 16. juni, 1985.

virke ... det så ud som et ildsværd, der steg til himmels. Så kom det enorme brøl – hele himlen syntes at vibrere. Denne form for ikke-jordisk, brølende lyd var noget, det menneskelige øre aldrig [før] havde hørt.

I ved, det er meget vanskeligt at beskrive, hvad man føler, når man står på tærsklen til en helt ny æra, til en helt ny tidsalder, som man ved, venter forude. Det må være ligesom de mennesker følte – Columbus og Magellan – der for første gang så helt nye verdener og vidste, at verden aldrig mere blev den samme efter dette ... Det var den følelse, mange af os havde.

For mig var det fuldstændig overvældende. Jeg var så opbidt, at jeg nær var faldet ned af taget.

Da vi sammen kom ned, lykønskede vi os selv. Vi vidste, at rumalderen var begyndt, og dr. Dornberger holdt en meget bevægende tale på det tidspunkt, hvor han sagde, »Ja, det her er så nøglen til universet. Dette er Rumalderens dag ét.

Mod krigens slutning arbejdede Ehrlicke sammen med mange af sine kolleger, såsom Wernher von Braun, meget hårdt for at sikre, at de kunne overgive sig til amerikanerne snarere end til sovjetrusserne, og i 1946 kom Krafft Ehrlicke til USA under en kontrakt med den amerikanske hær, for at bringe den raketteknologi, der var udviklet i Tyskland, til USA.

At opfinde menneskehedens fremtid

Krafft Ehrlicke var en fremragende ingeniør. Det var f.eks. ham, der regnede ud, på en opgave fra Wernher von Braun, at anvendelsen af flydende brint, et brændsel med et langt højere tryk end alternativerne, der var sikrere at håndtere, var mulig og således ville gøre det muligt at bringe langt tungere laster op i kredsløb. Centaur-opsendelsesraketten, der er fyldt med brint – og som har båret alt fra de ubemandede Surveyor-fartøj til de bemandede Apollo-månemissioner, fra Mariner Marsmissionerne og til Voyager rumfartøjet – har åbnet hele Solsystemet for mennesket.

Det, der imidlertid gør Ehrlicke enestående, er, at, meget lig de store, klassiske komponister,³ så var han samtidig en stor visionær person.

Han indleder f.eks. en artikel fra 1966 om spørgsmålet om »Soltransport«:

Lad os foretage et spring frem til efteråret 2000 ... Ved at gøre dette, vil vi kunne beskrive status for soltransport i vores tid, så vel som at se tilbage på begivenhederne i løbet af de forgangne tre et halvt årtier, der frembragte de avancerede stadier af interplanetariske rejser, som vi nyder godt af ved årtusindeskiftet ... Vi har

haft stævne møder med, og vi har plantet en automatforskningsstation på, asteroiden Icarus, der kommer så tæt på Solen som en afstand af 0,169 AU, eller omkring 47 % af afstanden til Merkur, og som svinger ud forbi Mars' kredsløbsbane til en aphelium⁴-afstand af 1,68 AU. Vore helionauter, som disse mennesker, der flyver vore store, interplanetare fartøjer kalder sig selv i denne æra med uophørlig specialisering, har dækket Solsystemet fra Merkurs solsvedne kyster til Saturns måne, Titans isnende klinger. De har, og nogle døde i forsøget, krydset det udstrakte asteroidebælte mellem Mars og Jupiter og passeret gennem kometers hoveder. Takket være pionerånden, modet og viden hos vore helionauter og hos de ingeniører, forskere og teknikere, der står bag dem, arbejder astrofysikere i dag i solare fysik-stationer på Merkur; biologer eksperimenterer på Mars, med opbakning fra en velforsynet forsknings- og forsyningsstation på Mars' måne, Phobos; planetologer er landet på Venus; og forskerhold studerer netop nu det, der har vist sig at være de to mest fascinerende planeter i vores Solsystem, Jupiter og Saturn, fra forskningsstationer på Callisto og Titan.

Som I ved, er vi også begyndt at anvende nogle af vore opdagelser. Vore faciliteter på Merkur til udvinding og forarbejdning af metalmalm er kun tre år gamle. På Mars har man netop påbegyndt et langtrækkende program for, i de cirkumpolare områder på den nordlige og sydlige halvkugle, at indføre plantekulturer i stor stil af særligt Mars-hærdede planter, et resultat af tyve års landbrugsforskning på Jorden, Månen og Mars selv. Disse planter er anvendelige som føde for mennesker. Hvor disse planter i begyndelsen vil ernære den voksende

³ I hvem forestillingsfrihed og streng gennemførelse var forenet. Johannes Brahms sagde, »Uden håndværk er inspiration blot et siv, der svajer for vinden«. Og Ludwig von Beethoven skrev øverst på sin berømte »Grosse Fuge«, »lige så streng, som den er fri«.

⁴ Det punkt på en planets eller komets elliptiske kredsløbsbane, hvor den befinder sig længst væk fra Solen. (-red.)

forskningsbase på Mars, så forventer man, at, inden for de næste 50 år, vil Mars eksportere fødeemner til Jorden.

Trafikken mellem Jorden og Merkur, Jorden og Mars og Jorden og Jupiter er blevet stor nok til at berettige etableringen af en forsynings- og redningsstation i kredsløb om Venus. Denne station har arbejdet succesfuldt og har reddet liv i løbet af de seneste otte år. Venus er i særdeleshed et nyttigt sted for en helionautisk »kystvagtstation«, fordi denne planets kredsløbselementer komplementerer dem på Jorden for missioner til Merkur så vel som til Mars, Jupiter og hinsides.

I dette stramme og fantasifulde skuespil opfandt Ehrlicke en meget virkelig fremtid for menneskeheden.

Et samarbejde mellem visionære genier

1981 kom Krafft Ehrlicke ind i et samarbejde med Lyndon og Helga LaRouche, hvor han skrev for magasinet *Fusion*, talte på konferencer og kom med i Schiller Institutets rådgivende bestyrelse. Det bør næppe komme som en overraskelse, at LaRouche og Ehrlicke fandt så stor lighed mellem deres formål, eftersom de begge har tilbragt størstedelen af deres liv med at tænke over den menneskelige arts fremskridt *som helhed*, og de begge aktivt har organiseret for at skabe en opgradering af den menneskelige art i universet. Dette har LaRouche gjort gennem sit livs arbejde inden for økonomi, som præsidentkandidat og statsmand, og han er fortsat frem til i dag; og dette har Ehrlicke gjort gennem sit arbejde, hvor han har skitseret menneskets fremtid i Solsystemet.

Krafft Ehrlicke udtrykte det synspunkt, der drev ham, meget præcist i et værk fra 1957 med titlen, »The Anthropology of Astronautics« (Astronautikkens antropologi), hvor han definerer tre fundamentale love, der styrer menneskets natur som en art, der rejser ud i rummet:

Første lov: Ingen og intet under dette univers' naturlige love påtvinger mennesket nogen begrænsninger, undtagen mennesket selv.

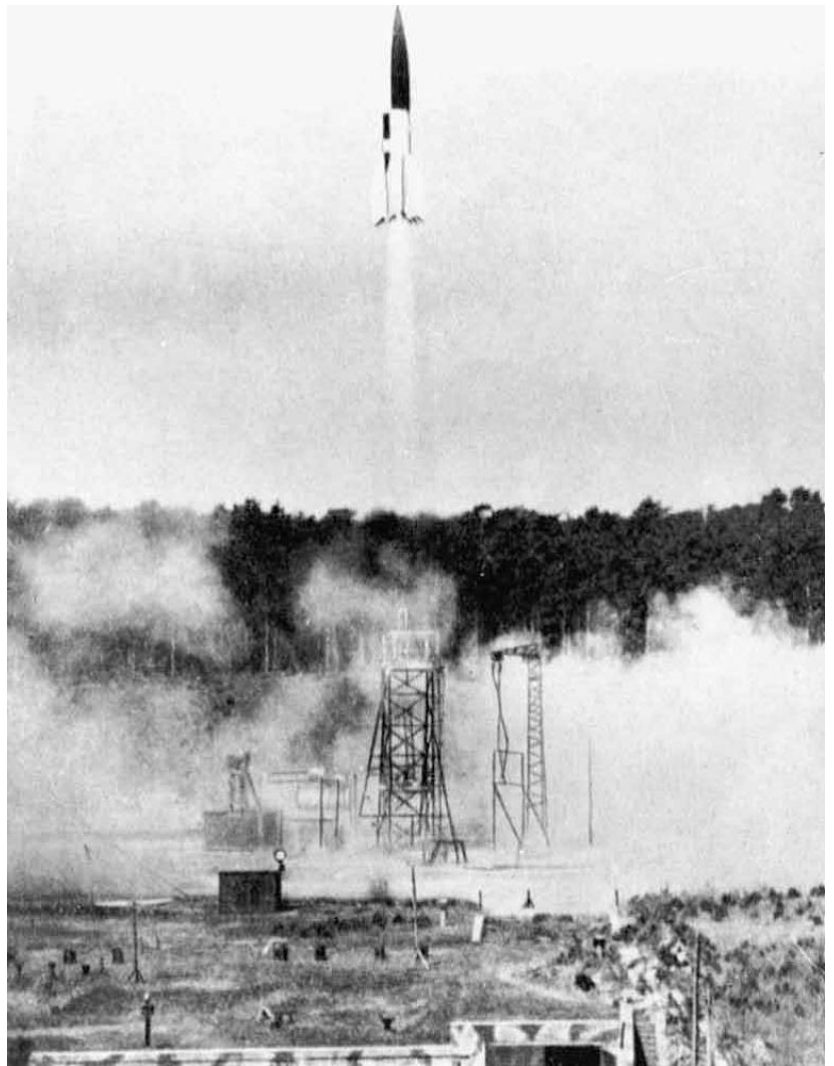
Anden lov: Ikke blot Jorden, men hele Solsystemet, og lige så meget af universet, som mennesket kan nå ud til under naturens love, er menneskets retmæssige aktivitetssfelt.

Tredje lov: Ved at sprede sig i universet, opfylder mennesket sin bestemmelse som et element i livet, begavet med fornuftens evne og med visdommen fra menneskets iboende, moralske lov.

Disse love er filosofiske love, men de er ikke *udelukkende* filosofiske; de korresponderer fuldstændigt til Lyndon LaRouches opdagelser inden for videnskaben om fysisk økonomi.

Udvikling af det 'syvende kontinent'

I det sidste årti af sit liv fokuserede Ehrlicke sine bestræbelser på udviklingen af Månen, som han så som det

En V-2-raket lanceret i sommeren 1943.(Bundesarchiv)

første, afgørende skridt for menneskeheden som en *udenjordisk* art. Det primære spørgsmål, der måtte udforskes (og som stadig gælder i dag): Hvordan vil mennesket forandre og udvikle Månen som et miljø med enestående karaktertræk, og *hvordan vil Månen forandre og udvikle mennesket?*

Et eksempel til belysning af dette, som Krafft Ehrlicke selv rejser: På Jorden kom først biosfæren, og efterfølgende kom mennesket. På Månen vil det imidlertid blive modsat: mennesket vil ankomme først, og først da vil det blive muligt for liv at eksistere dér. Hvordan vil det forandre vore værdiurderinger og vores syn på »naturen«?

Krafft gennemtænkte præcist og vidtrækkende, hvordan man skulle etablere den første permanente koloni og industri på Månen. Tænk over det et øjeblik: Ikke en korttidsmission for at lande og rejse igen, eller en midlertidig beboelse; men en permanent, selvforsynende koloni, hvor folks identitet vil være, at de er beboere på Månen snarere end på Jorden.

Krafft sagde om Månen, i en artikel fra 1984 med titlen, »Lunar Industrialization and Settlement – Birth of Polyglobal Civilization« (Industrialisering og kolonisering af Månen – en polyglobal civilisations fødsel): »Det er et syvende kontinent, næsten lige så stort som de amerikanske kontinenter. Det er stort nok til at opretholde en civilisation. Det alene tilbyder en mulighed for at skabe

en stærk, exo-industriell økonomi, baseret på højt avanceret nukleare og kybernetiske teknologier og teknologier til bearbejdning af materialer, som sluttelig vil forvandle store dele af den engang ufrugtbare måneoverflade til en frodig oase af liv, der sluttelig vil blive i stand til selv at eksportere fødevareemner til installationer i kredsløb, for ikke at sige til Jorden.«

Om den første måneby sagde han:

Selenopolis, en bystat i måne-civilisationen og i månebiosfæren ... [er et] netværk af komplekser, der gradvist udvides til at dække mange kvadratmiles af overfladen, og under overfladen ... Det omfatter urbane, landlege, landbrugsområder, industrielle områder og fritidsområder ... der hver har forskellige klimaer som på Jorden. Landbrugsområder kan kontrolleres fuldstændigt med henblik på at maksimere produktivitet ...

[Selenopolis og selenosfæren vil blive] en fuldt udviklet måneverden med en stor befolkning, der understøttes af industri. Dette stadie er muligt på basis af et stærkt, økonomisk fundament, en meget høj grad af selvforsyning, især inden for fødevareområdet, og på basis af en stærk fusionskraft.

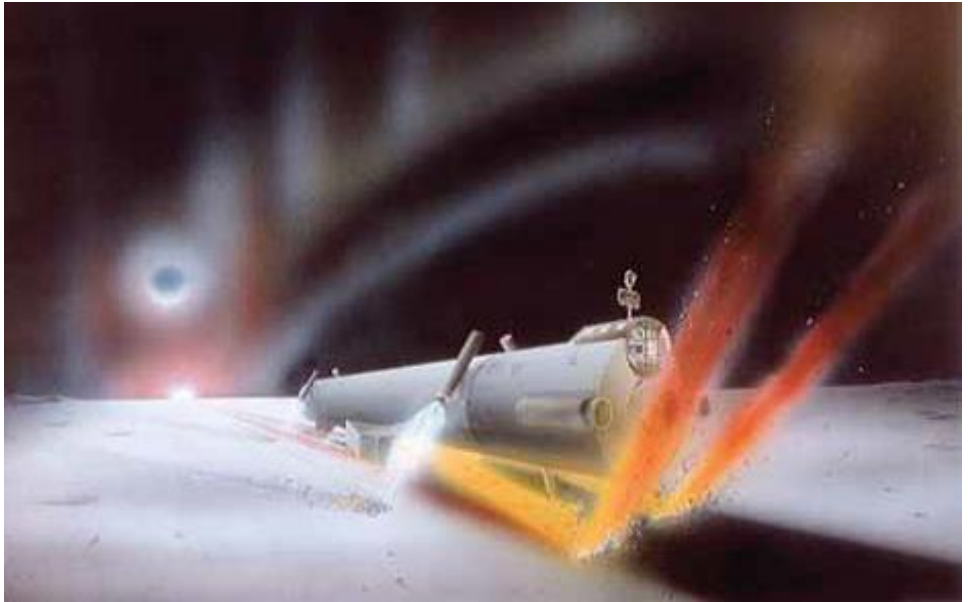
Månecivilisationen må ikke befinde sig i en »modtagerposition« i forhold til Jorden. Den må være økonomisk selvbestemmende, i vid udstrækning. Meget vil afhænge af Månens politiske status og udsigter ved slutningen af Udviklingsstadie 4: Vil dette være en Jordkoloni, en del af Jord-menneskehedenens arv? Eller vil det blive en uafhængig politisk entitet med måneboere, der kontrollerer deres egen verden? På basis af fusionskraft gør måneøkonomiens enorme muligheder sidstnævnte alternativ muligt, og således sandsynligt.

For at mennesket kan opnå dette, beskæftigede Ehrlicke sig med flere nødvendige udviklingskategorier:

1. Transport
2. Energi
3. Resurser og industri
4. Menneskets identitet

Han udtænkte fem udviklingsstadier, der hver især beror på opnåelse af det foregående stadie. De tidligere stadier omfatter udvinding af måneresurser; udarbejdelse af et komplet og detaljeret kort over Månen; udvælgelse af steder for baser; eksperimenter med månematerialer (som omfatter automatiserede laboratorier på Månens overflade til skabelse af ilt); og etableringen af en rumstation omkring Månen, med en Månefærge til at transportere arbejdere mellem månekredsløbet og måneoverfladen.

Senere stadier omfatter en fuldt udbygget udvindings- og industrioperation, med et Centralt

Krafft Ehrlicke opfandt Måne-glidelanderen som et alternativ til motordrevet nedstigning til måneoverfladen, og som ville bruge 90 % mindre drivmiddel ved at benytte sig af Månens sandede og glasagtige jord til at sagtnes fartøjets fart.

Måneforarbejdningskompleks, forsynet gennem automatiserede feeder-stationer, der udvinder mineraler på fjerntliggende steder.

Ehrlicke forestillede sig de udstrakte muligheder for måneprodukter:

Produkter vil omfatte metalplader og spær af aluminium, magnesium, titanium, jern eller legeringer; støbegods, stænger, wire, pulvere af rene eller legerede materialer; glas; glasuld; keramik; ildfaste materialer; keramiske produkter i fibrøs form eller pulverform; isoleringsmateriale; ledere; anodiserede materialer; belægninger, inklusive næsten perfekt reflekterende natriumbelægninger (eftersom natrium kan bruges frit på Månen og i kredsløb, hvorimod det på Jorden reagerer med vand og sløves af iltning); materialer i tynd film; siliciumchips; solceller; hele strukturer af diverse metaller og legeringer til installationer på Månen og i kredsløb (de behøver ikke gøres vejr-resistente); kompakte og fibrøse materialer; varmeskjolde og isoleringsmaterialer, så vel som materialer til strålings skjolde til rumstationer; beholdere til drivmidler; hele kredsløbsfaciliteter, såsom moduler til rumstationer og rumfabrikker og depoter af flydende måneilt; store dele af rumfartøj til rejser mellem Jorden og Månen og mellem planeter; og så videre.

Disse senere stadier ville også inkludere avancerede transportmuligheder til og fra kredsløb; avancerede beboelser til ophold af længere varighed på måneoverfladen; og fusionskraftværker til at forsyne den voksende måne-civilisation. Udvidelsen af måneindustrien til mellemforarbejdede og helt færdige produkter fører til en positiv handelsbalance, som skaber mulighed for et selvforsynende og voksende Selenopolis.

Menneskeheden modne alder

Det primære produkt af denne form for udvikling er imidlertid transformationen af selve menneskeheden til et

højere niveau. Som Krafft Ehrlicke indså, så vil opfyldelsen af vores 'udenjordiske forpligtelse' som art nødvendiggøre, at vi lader menneskets barndom tilbage – krige, fremmedhad, teknologifjendtligt syn og geopolitik. I stedet må menneskeheden modnes til at blive voksen. Det var dette, der motiverede ham til at tilslutte sig Schiller Institutet og dets kamp for at skabe en ny renæssance – han indså, at teknologisk fremskridt ikke var nok. Det er sjælen og følelserne, der må opløftes for at vores art kan udvikle sig.

Det er præcis den mulighed, vi har i dag med det fremvoksende, nye paradigme – afslutningen af »grænser for vækst« og begyndelsen til menneskets grænseløse fremskridt.

Lyndon LaRouche udtrykte den mission, vi har for os, på følgende måde:

Hele menneskeheden har en forpligtelse, en medfødt forpligtelse, til at skabe kundskab om fremtiden ... Hele menneskeheden må undertrykke sine [lavere] lidenskaber for at tilpasse sig det, som menneskehedens fremtid repræsenterer. Pointen er den enkelte persons forståelse af at opnå og præstere evnen til indsigt i, hvad den fremtidige art må gøre: forbedringen af den menneskelige art! At løfte den menneskelige art op fra sin almindelige eksistens og tage den ud af sine middelmådigheder.⁵

Til fordybelse af emnet anbefaler vi følgende artikler i EIR, 23. marts, 2017:

The Anthropology of Astronautics by Krafft A. Ehrlicke
http://www.larouchepub.com/eiw/public/2017/2017_10-19/2017-12/pdf/03-07_4412.pdf

'The Woman on Mars' by Lyndon LaRouche
http://www.larouchepub.com/eiw/public/2017/2017_10-19/2017-12/pdf/08-17_4412.pdf

The Moral Imperative of Space Exploration by Marsha Freeman
http://www.larouchepub.com/eiw/public/2017/2017_10-19/2017-12/pdf/24-32_4412.pdf

KRAFFT EHRICKE AND LYNDON LAROUCHE
'Lifting the Human Species Out of Its Ordinary Existence' by Megan Beets (oversatte artikel)
http://www.larouchepub.com/eiw/public/2017/2017_10-19/2017-12/pdf/18-23_4412.pdf

⁵ 13. sep. 2016 under en privat diskussion med medarbejdere.